

lig som Følge af, hvad der er fremkommet, ved Henvendelse til et af Proceskommissionens Medlemmer stoffet mig, Vejlighed til at gøre mig bekendt med Kommissionens Arbejde, og det er ingenlunde saa, at det i det væsentlige er dens Arbejde, her foreligger, kun med Modifikationer i den omhandlede Retning. Nej, Forholdet er i Virkeligheden dette, at Lovforslaget er bygget paa Resultatet af 2den Behandling. Der er ikke i Lovforslaget taget Hensyn til de Ændringer, og ikke ganske ubetydelige Ændringer, som Sagen er undergaaet i Proceskommissionen ved 3dje Behandling, og som Koncipisten naturligvis havde lige saa god Afgang til, som han havde til den 2den Behandling. Dertil kommer, at Koncipisten har knyttet en hel Mængde Bestemmelser til Proceskommissionens Arbejde og foretaget Ændringer, der vilde stille de offentlige Autoriteter endnu ugunstigere med Hensyn til Eftersporing og Oplysning af Forbrydelser, end de vilde være, hvis man ligefrem overførte paa den nuværende Procesmaade Proceskommissionens Arbejde, som er beregnet paa en helt anden processuel Fremgangsmaade. Det gælder om de fleste af Paragrafferne i de to første Afsnit. Jeg skal ikke komme ind paa alle disse mange Forandringer, større eller mindre, thi det vilde tage for lang Tid. Jeg skal indskrænke mig til at tage tre Paragraffer. Men inden jeg gør dette, maa jeg dog sige en enkelt Paragraf særlig Omtale, fordi jeg mener, at det har sin store Betydning ogsaa med Hensyn til yderligere Forhandlinger, at komme paa det rene med, hvad denne Paragraf gaar ud paa. Det er § 1, som indeholder den almindelige Regel for Anholdelser, foretagne jaavel af Domstole som af Politiet og af private. Naar vi tage Proceskommissionens Arbejde, der betegnes som „Udcast til Lov om Strafferetsplejen“, hvori der findes Bestemmelser dels om Domstolenes, dels om Politiets Myndighed til, at anholde, se vi, at der ved de Bestemmelser, der angaa Politiet, naturligvis kun er tænkt paa dets Virksomhed i Strafferetsplejen. Men i dette Lovforslags § 1 er dette Forhold uklart. I det mindste forekommer det mig, at Udtrykkene ikke ere ganske tydelige. Det er mig ikke klart, om Bestemmelserne i Afsnittet om Anholdelser for Politiets Vedkommende kun have Hensyn til dets Virksomhed i Strafferetsplejen, eller om de ogsaa vedrøre Politiets Ret til at foretage Anholdelser uden for Retsplejen i samme Tilfælde som tidligere. At denne Tvivl kan komme, følger naturlig af, at dette Lovforslag ikke fremtræder som et Led af Strafferetsplejens Ordning, men dernæst er der ogsaa enkelte Udtryk, som

kunne vække Tvivl, nemlig dette parentetiske Indskud, som ikke findes i Proceskommissionens Arbejde. Ved Siden af Anholdelse staar der: „derunder Fremstilling, Afhentning eller lignende“. Sagen er, at i Strafferetten kende vi juridisk kun de to Ting: Anholdelse og Fængsling. Her er imidlertid talt om andre Ting: „Fremstilling, Afhentning eller lignende“. Nu er det formentlig en bekendt Sag, at Politiet har Ret til uden for Retsplejen at foretage Anholdelser, Afhentninger eller andre større eller mindre Indgreb i den personlige Frihed, og derved kommer let Forestillingen om, at man her ogsaa har villet tage dette med, hvorfor ogsaa kunde tale den Ugunst, som synes at gøre sig gældende hos Forslagsstillerne over for Politiet. Jeg skal nævne et Par Tilfælde, hvor Politiet uden for Retsplejen er berettiget til, at foretage Anholdelser, Afhentelser eller Fremstilling for Retten. Der er for det første det Tilfælde, at et løsgaagt Fruentimmer er mistænkt for, at drive Utugt som Næringsvej. Der er Politiet berettiget til, at kalde hende for sig for at undersøge hendes Forhold, og give hende en Advarsel, eller, hvis hun ikke kommer, saa at lade hende afhente, i fornødent Fald anholde. Jeg skal nævne et andet Tilfælde, der ligger uden for Retsplejen, hvor Politiet kan gøre det samme. Politiet kan anholde subsistensløse Personer for at sende dem ud af Riget. Disse Tilfælde ligge aabenbart uden for Proceskommissionens Arbejde. Sigge de nu ogsaa uden for Lovforslaget? Et saadant løsgaagt Fruentimmer afhentes netop som mistænkt, og dette Tilfælde maa aabenbart ikke medtages; thi saa vilde man komme til den Mærkelighed, at man for at kunne afhente eller anholde et saadant Fruentimmer, skulde have en Retskendelse, skønt Retten maatte sige, at dette Faktum, som er et rent administrativt Anliggende, ligger uden for Domstolene. Men det er ikke blot paa egne Vegne, at Politiet kan foretage slige Afhentninger, Anholdelser eller deslige, det kan ogsaa ske som Følge af andre administrative Autoriteters Retvisitation. Jeg skal saaledes henvise til Anholdelsen i Henhold til vedkommende Konsuls Retvisitation, af Søfolk, som ere deserterede her i Landet fra udenlandske Skibe. Dernæst skal jeg nævne en meget omfattende Art af Anholdelse, Afhentelse, eller, hvad det nu bliver, der foretages ifølge andre Autoriteters Begæring — stundom falde for øvrigt Autoriteterne her sammen, det beror paa Omstændighederne —, og det er Afhentelse og i fornødent Fald Anholdelse af domfældte, altsaa Folk, som ere dømt til Strafarbejde,